

дадат пропускно писмо. Калоян изпрати великия боляр Саца, деспот Слав и войводата Рекирад. Тогава рицарят взе със себе си четирима другари и се отправи към българския стан.

Пред царската палатка го очакваше сам Калоян, заобиколен от всичките си знатни мъже. Поразени, те гледаха великана, който идеше на среща им, върху грамадния си кон. Облечен от главата до петите в желязо, с развяващи се пера върху шлема, той караше да потреперва всеки, който зърнеше очите му - светкащи през отвора на спуснатия наличник. Конят му дъщо бе облечен в желязна ризница, връз която се вееше покривало дълго до земята.

На гърдите му, окачен на желязна верижка, ^{сметкаше} блестяше сребърен кръст. Навсякъде около него се трупаха любопитни и смаяни български и кумански войскари. Когато скочи от коня си, за да го гледат, те трябваше да държат главата си извита все нагоре. Струваше им се, че ако замахне със желязния си юмрук, ще пребие най-малко десет души от тях.

Калоян го посрещна много сърдечно и го покани в шатрата си.

Седнаха край богато наредени походна трапеза. Пиха наздравца за император Бодуен. Рицарят пи в част на крал Жехан.

Превеждаше им ромеец граматик. Калоян го помоли да им разправи нещо за своите ^{му} проключения, за падането на Константиновград, за избирането на новия император.

Пиер дьо Брасио се усмихна. Той имаше хубава уста, която въпреки грамадния му ръст, придаваше някаква детска доброта на грубото му лице. Гъсти кичури рижи коси покриваха страните, брадата и главата му в диво безредие. Дебели вежди висяха над малките му пъстри очи, които пъргаво се местеха от предмет на предмет, като че искаха в един ^{миг} момент да обгърнат всички и разберат